

MÉS ENLLÀ

Mirant a l'horitzó, sobre la mar,
un dia seré, de fresc i dolç oreig,
endevinant per sobre l'aigua veig,
la corba al lluny que fa goig de mirar.

Com línia ben traçada per l'estel,
que tot baixant de la infinita altura,
barrejant la fermesa amb la dolçura,
volgués separar bé, l'aigua del cel.

I separar per diferents, dos mons,
que bo i lligats per la mateix anella,
aquí tenim la pau que meravella,
tenen allà, sols tronar de canons.

Volava enllà, buscant nous horitzons,
el pensament més lliura que no pas l'aire,
sempre més lluny i sempre més enlaire,
cercant misteris i forjant cançons.

Misteris de tenebres, ignorats,
del qui per ells, la llum del sol és vida,
potser misteris de terra maleïda,
aspra i seca, de cors desenganyats.
Cançons per una gent d'estranyes veus,
que viuen amb el cos ple de ferides,
sense il·lusions, les ànimes adormides,
i amb el temor de guerra sota els peus.

En la mateixa terra que petgem,
a l'altra banda del mar i la serra,
ens esgarrifa el saber que la guerra,
fa perdre l'amistat i el sentiment.

No sé que sento davant l'horitzó,
mirant al lluny per sobre la mar blava,
és un neguit que per dintre se't clava,
fent-te sentir una mica de por.

Aquesta por tant arrapada al cos,
per allò desconegut de l'altra costa,
a d'altra gent, a tot lo que no és nostra,
a un món mancat de fe per enganyós.
Malgrat que diguem que fronteres enllà,
també d'algun racó fan bona estada,
l'aire d'aquest paratge ja m'agrada,
sempre serà més pur i molt més sà.

ESTEVE PERICH SALA